

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci navrhovatele **J. K. mladšího**, o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 235/2007 (dříve pod sp. zn. 5 Ca 206/2005),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 12. 1. 2008, označeným jako „návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu“, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze (dále i jen městský soud) téhož dne a tímto soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 24. 1. 2008, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to nařízení jednání ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 235/2007, dříve pod sp. zn. 5 Ca 206/2005. Svůj návrh odůvodnil tím, že v dané věci podal na uvedený soud dne 26. 11. 2007 stížnost na nečinnost soudu a nedůvodné průtahy, na kterou odpověděl místopředseda městského soudu tak, že ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 17. 12. 2007, s tím však navrhovatel nesouhlasí, neboť si nepřál, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Předsedkyně senátu 5 Ca Městského soudu v Praze JUDr. Eva Pechová ve svém vyjádření uvedla, že v předmětné věci soud rozhodl rozsudkem bez jednání dne 17. 12. 2007, a proto navrhla zamítnutí návrhu.

Z obsahu předloženého spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 235/2007 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal dne 28. 7. 2005 u tohoto soudu žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky o zamítnutí žádosti o poskytnutí informace. Tato žaloba byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2006, č. j. 5 Ca 206/2005 – 35, které nabylo právní moci dne 28. 6. 2006. Proti tomuto usnesení podal navrhovatel kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud

rozsudkem ze dne 12. 7. 2007, č. j. 2 As 89/2006 – 107, tak, že napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 16. 8. 2007. Poté městský soud po provedení nezbytných procesních úkonů v dané věci meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 17. 12. 2007, č. j. 5 Ca 235/2007 - 136.

Podle § 174a odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen zákon o soudech a soudcích), má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že jeho stížnost na průtahy v řízení, kterou podal u příslušného orgánu státní správy soudů, jím nebyla řádně vyřízena, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.

Dle odst. 6 citovaného ustanovení pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to nařízení jednání, a dospěl k závěru, že není důvodný z následujících důvodů:

Navrhovatel se svou žalobou ze dne 27. 7. 2005, která byla doručena Městskému soudu v Praze dne 28. 7. 2005, domáhal zrušení fiktivního rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky o zamítnutí žádosti o poskytnutí informace. O této žalobě rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 6. 2006, č. j. 5 Ca 206/2005 – 35, tak, že žalobu odmítl a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedené usnesení městského soudu napadl navrhovatel včas podanou kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem tak, že napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž tento soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 12. 2007. Z předloženého soudního spisu je tak patrné, že v dané věci již bylo vydáno meritorní rozhodnutí, takže návrh navrhovatele na nařízení jednání v této věci je zcela bezpředmětný. Na tomto právním závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že navrhovatel nesouhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání, neboť soud postupoval v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal návrh navrhovatele jako důvodný, a proto ho zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 7, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát. Návrh v dané věci nebyl uznán jako oprávněný, a proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 174a odst. 8, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 14. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu